

Jag har alltid känt stor sympati och tillgivenhet för de både heliga åldringarna, Hanna och Symeon, som tar emot Jesusbarnet i templet, på hela det gamla förbundets vägnar. Nu när själv börjar bli en åldring, skulle jag gärna vilja få del av deras vishet och kärlek, så att jag mer helhjärtat kan ta emot Jesus med allt det han har att ge och undervisa oss om. Som biskop hr man alltid ett ansvar att ge Jesus all den plats och den möjlighet han behöver för att verka i sin och vår Kyrka. Det är Jesus som mer och mer måste få stå i centrum i vårt liv. Det är Jesus som vill lysa upp och leda oss på sanningens, helighetens och barmhärtighetens väg. Det är Jesus som måste få den tillbedjan och tillgivenhet han har rätt att få av oss. I vår Kyrka måste Gud få pris och ära. Vi får alltid leva *in Laudem Gloriam*, till Guds större ära. Jag har inte alltid förmått att ge honom detta eller förmått hjälpa Guds heliga folk att inse vilken glädje det är att få ge Gud allt det som tillkommer honom. Det är saligare att ge än att få, även om allt i sista hand är Guds gåva och nåd, också vår värdighet som Guds tempel, där vi alltid kan tillbe honom

Symeons ord till Jungfru Maria får också eka inom mig. Genom hennes själ gick det ett svärd, en smärta utan like, över att hennes Son inte skulle tas emot, att han skulle avvisas av så många. Varje år när jag får reda på hur många som har lämnat vår Kyrka, får jag känna ett stygn av detta svärd. Samtidigt känner jag också Marias stöd och förbön, för vårt stift och för mig själv. Hon hjälper oss att stå fasta i hoppet och tilliten till att Gud i sin ofattbara barmhärtighet kan nå fram till människors hjärtan. Samtidigt måste vi som vill tillhöra Jesus och hans heliga Kyrka försöka ta emot honom med ännu större kärlek för att gottgöra all likgiltighet, medan vi ber om Andens hjälp för dem som inte förstår hur oändligt älskade de är. Vi alla – och jag mer än någon – behöver Andens hjälp, så att vi tillsammans kan förmedla Guds barmhärtighet till alla dem som inte har mött den eller anat att den finns. I alla sina svaga och syndiga lemmar behöver Kyrkan renas och helgas genom Andens eld, alltså i oss alla. Be för mig, så att jag också blir med medveten om mitt eget behov av detta.

Genom Marias själ skulle det gå ett svärd, sade Symeon, för att mångas innersta tankar skulle komma i dagen. Hennes barn skulle bli till fall och upprättelse för många. Allt detta gäller också idag, för mig som biskop och för er alla. Låter vi Marias barn få lysa upp och förvandla oss inifrån? Som biskop måste man gång på gång begrunda sitt ansvar, så att evangeliet blir rättesnöret och måttstocken för allt i Kyrkans liv. Mer och mer måste vi – och jag mer än någon – försöka översätta evangeliets budskap till klarspråk som man kan förstå i den miljö där vi lever och verkar.

Det första jag då tänker på är att vi mer kraftfullt måste motsätta oss hatet: det hat som hotar att förgifta miljön i vårt samhälle, det hat som ständigt skapar ”fiendebilder”, det hat som riskerar att bli mer och mer accepterat, inte minst i sociala medier. Hatet som nästlar sig in mellan olika religioner, folkgrupper och politiska grupperingar. Hatet som – ve och fasa – också har smugit sig in och hotar att förstöra enheten mellan oss katoliker. Tyvärr verkar det ibland som om det är hatet som mer binder samman människor än kärleken. Därför måste vi – och jag mer än någon – outtröttligt höja vår röst i Jesu namn och förkunna att Gud *är* kärlek och aldrig har fördrag med hat. Hatet leder bara till helvetet, ja, det *är* helvetet.

I vårt stift som består av människor av helt olika nationell, kulturell, social och politisk bakgrund, har jag efter fattig förmåga försökt sätta vår gemensamma enhet i Kristus i centrum. Den enhet i tro, hopp och kärlek som Jesus har lämnat efter sig som ett dyrbart arv, när han grundade sin Kyrka på klippan, Petrus, måste alltid vårdas både ömt och med fast hand. Samtidigt som jag gläder mig över att den helige Ande hjälper oss att bevara denna enhet, är jag smärtsamt medveten om att jag inte alltid förmått uttrycka detta eller sätta det i verket så mycket som jag borde. Därför ber jag er alla att be om den Helige Andes ständiga hjälp för vårt stift, så att vi bevaras i djup enhet med varandra kring Petri efterträdare.

Utifrån insikten och tacksamheten för den nådegåva som den inomkatolska enheten är, har jag försökt verka för djupare enhet med andra kristna. I dopet har vi redan ett synligt tecken på enheten i Kristus. Just därför känner jag både en stor glädje över det vi har gemensamt, men också en sorg över att vi ännu inte är ett till fullo. Säkert är också denna splittring ett svärd som genomborrar Marias själ, ja, Jesu eget hjärta, han som bad att vi skulle vara ett. Tyvärr har vi – och framför allt jag själv – inte arbetat med tillräcklig iver på att stärka enheten mellan alla döpta.

I ett pluralistiskt samhälle som vårt svenska är det också viktigt att arbeta för mer dialog och gemenskap med troende av andra religioner, ja, med alla människor av god vilja – som det brukar heta i påvliga encyklikor. Också på detta område återstår mycket att göra som kräver vårt – och mitt eget – engagemang. Risker finns att Sverige blir mer och mer segregerat, uppdelat. Som ett stift med människor från världens alla hörn borde vi – och inte minst jag själv – kunna göra mer för att hjälpa och inspirera vårt samhälle att söka en djupare enhet och en gemensam grund att stå på. Vi har många viktiga erfarenheter att dela med oss av. Vi får be för varandra att vi får mer frimodighet och kraft att dela med oss av detta som kan bli till nytta för hela vårt – numera regeringslösa - land.

Vi behöver den helige Andes ljus och kraft för att bli en mer utåtriktad och evangeliserande Kyrka i Sverige av idag. Vi får inte isolera oss från vår omgivning och bara fastna i vår egen trygga, lilla värld. Just nu finns det också både mer behov och mer lyhörddhet för det vi i Kristi efterföljd har att erbjuda. Som biskop har jag naturligtvis en lång önskelista – inte minst idag när jag blir 20 år gammal på min post – på vad vi skulle kunna bidra mer med i detta försynens nya år som strax börjar. Hoppas att ni alla tillsammans med mig vill försöka omvända er mer till Jesus i bönen för att allt trognare kunna efterfölja honom i det vi gör. Både på det andliga livets plan och på det sociala och karitativa området finns det mycket mer som vi kan bidra med. Men vi alla behöver Andens eld och kraft för att komma i gång.

Till sist vill jag tacka er alla för er trohet mot Jesus och evangeliet, ja, för allt vad ni är och gör för Kyrkan. Som biskop känner jag framför allt glädje och tacksamhet för er alla som tillsammans med Jungfru Maria – och i Symeons och Hannas efterföljd – tar emot det Barn som fötts till vår värld för att frälsa den. Vi är kallade att mer och mer bli lika detta Barn, ja, att vara vad vi genom Guds nåd är, Faderns älskade barn, ljusets barn som tillsammans i all vår bräcklighet och svaghet får lysa upp vår värld med sanningens och barmhärtighetens ljus.